

El govern ja té les propostes per a la reforma horària

Compactar la jornada laboral amb una pausa breu per dinar a la una del migdia permetria millorar la gestió del temps

idealista

EL PUNT AVUI+

DIMECRES • 18 de novembre del 2015. Any XL. Núm. 13739 de l'AVUI / Any XXXVII. Núm. 12609 d'EL PUNT

www.elpuntavui.cat 1,20€

EUROPA - MÓN

P29-35

Alarma a Hannover

ACCIÓ • Desallotgen l'estadi poc abans de l'Alemanya-Holanda pel risc d'atemptat **FRANÇA** • La policia busca un segon terrorista fugitiu

La policia no va trobar cap artefacte explosiu a l'interior de l'estadi alemany ■ CHRISTIAN CHARISIUS / EFE

Cultura

P36-37

Sánchez Piñol, amb el seu nou llibre ■ JOSEP LOSADA

Sánchez Piñol torna amb 'Vae Victus'

Avui surt a la venda l'obra, que segueix les passes dels vençuts el 1714

L'Esportiu

Drets porta la UEFA als jutjats per les estelades

Opinió

Punt de Vista
L'aturador

Melcior Comes

Full de ruta
El valor del silenci

Gabriel Rufián

EL PUNT AVUI+
TELEVISIÓ

Conviure o casar-se, què és millor?

Avui a 'L'illa de Robinson', a partir de les 19.05 h

finques
80 Pous

Pujol 20 // 08301 Mataró // BCN // Tel. 93 790 39 45

- Compra, venda i lloguer
- Administració de finques
- Administració de comunitats de propietaris
- Assegurances jurídiques i d'impagats
- Cèdules i certificats d'eficiència energètica
- Servei jurídic propi

api
AICAT 287

www.finquespous.cat

Eleccions a la vista

CDC i la CUP s'enroquen en les converses i ERC convoca d'urgència l'executiva

P6

829439-1120810

134405-112085W

La frase del dia

“Ara per ara, Espanya no es planteja bombardejar Síria”

Jorge Fernández Díaz, MINISTRE DE L'INTERIOR ESPANYOL EN FUNCIONS

A la tres

Xevi Xirgo xxirgo@elpuntavui.cat

L'escorcoll

Agafo l'AVE i, per primer cop des que es va posar en marxa la línia entre Madrid i la frontera francesa, ahir em van escorcollar per entrar. M'he fet un tip de preguntar-me, aquests darrers dos anys, de què servien els controls d'accés que hi ha a l'estació de Girona i la de Sants, les dues que utilitzo habitualment. Fins ahir, mentre que per agafar un vol havies de passar un *via-crucis* de controls (tregui's les monedes de la butxaca, ara tregui's les sabates, ara tregui's el cinturó...), per anar amb l'AVE et limitaves a passar la maleta per l'escàner i podies entrar tranquil·lament amb la jaqueta carregada amb el que volies. Van venir els atacs a *Charlie Hebdo* i de cop per Sants van aparèixer mossos amb armilles antibales i amb metralletes. Et revisaven per

“Que no tenen traçabilitat, els kalàixnikov?”

entrar a l'AVE (tampoc és que fos a consciència) i els guardes de seguretat devien tenir les instruccions molt clares perquè et miraven de reüll i amb tal cara de pocs amics que et feien sentir sospitós d'alguna cosa. Van passar algunes setmanes i les coses van tornar a lloc. I el control d'accés es va tornar a limitar a l'habitual “bon dia, el bitllet s'isplau”. Passa el que passa a París i ara hi tornem. I jo em pregunto: per què ho fan? És per seguretat? O és per donar-me a mi sensació de seguretat? Per calmar la meua consciència? O la

seva? O una barreja? A mi ja m'està bé, que quedi clar, que m'escorcollin si ha de ser així. Però, exposats com estem (i estarem) que quatre malalts facin el que han fet, potser que dediquin els esforços (agraïts, però d'aparador) no només a trobar el boig que pot entrar al tren, al bus o al metro amb un kalàixnikov, sinó a localitzar també qui el fabrica i qui el ven, que si amb la carn ens hem inventat això de la traçabilitat, amb els AK-47 també hi és. Poden posar controls a l'AVE i a l'avió, però, en posaran un a cada bus, a cada vagó de metro i a cada restaurant? No es pot. Les coses han canviat i les guerres també. Veure controls ens tranquil·litza? Sí. I no cal que els desmuntin. Però a mi em tranquil·litzaria molt més saber que estan fent moltes altres coses. I no només anunciar bombardejos.

EDITORIAL

Que els refugiats no ho paguin

■ El fet que, en un primer moment, se sospitès que alguns dels atacants de París haurien entrat a Europa com a refugiats ha fet aixecar veus alertant que calen més controls sobre els milers de persones que, fugint de la guerra i la fam, arriben cada dia des de Síria, l'Iraq o el nord d'Àfrica. Sortosament, també van sorgir, de seguida, altres veus, com la del president de la UE, Jean-Claude Juncker, alertant que no cal barrejar conceptes i que, justament, molta de la gent que es juga la vida per arribar fins a Europa ho fa perquè fugiu de les brutalitats d'Estat Islàmic.

L'advertiment de Juncker no pot amagar, però, que la UE continua fent el ridícul més absolut en la crisi dels refugiats. Malgrat les nombroses cimeres fetes fins ara per intentar resoldre la qüestió, no ha aconseguit frenar el flux en el seu origen, no ha establert els mitjans adequats per acollir i traslladar en condicions els refugiats des de Grècia, i tampoc ha estat capaç d'organitzar una eficaç i ràpida distribució cap als països de destí. Tampoc no s'ha aconseguit, per exemple, establir mètodes segurs i pràctics que permetin als refugiats demanar asil sense haver de jugar-se la vida en mans de les màfies, i les notícies de naufragis i morts continuen arribant dia sí, dia també. També continuen desfilant, en deplorables condicions, centenars de refugiats pels camps d'Eslovènia i Croàcia, en una imatge que hauria d'avergonyar els dirigents europeus. Uns governs que és cert que es mouen, però amb resultats minsos. Només cal veure com ha acabat l'última cimera amb els països africans o com van les negociacions amb una Turquia que vol aprofitar la crisi dels refugiats per obtenir més privilegis d'Europa.

Desclot

Va de debò?

La darrera opinió, exterior i aparent, de Convergència Democràtica ha marcat una ratlla roja que va més enllà d'Artur Mas. Ja no es tracta, només, de “salvar el president”, sinó també de garantir, encara que sembli una contradicció, l'estabilitat de la desestabilització. No es pot anar a la independència de qualsevol manera ni amb qualsevol albarda. Convergència i Esquerra han fet un gran esforç consistent a subordinar la pròpia ideologia en nom de la unitat. Convergència, més, perquè li convenia més. Si els convergents semblen ser ara més “socialdemòcrates” que “liberals” o “conservadors”, en part pot ser per reflexió, per evolució o per adequació a la “nova” societat catalana. I en part també, per fer el camí fins a la transgressió plegats amb Esquerra. Si Esquerra ha acceptat recórrer amb Convergència aquest tram ha estat per la mateixa necessitat. Però la irrupció de la CUP hi ha incorporat, a més del rebuig a Mas, un programa ideològic que molts –molts convergents i molts dels votants de Convergència– consideren excessiu. El “què”, el “com” i el “quan” de la CUP són pretensions excessives contrastades amb el seu pes electoral. La nova línia roja, la que comencen a guixar amb força els dirigents convergents, obeeix a aquesta impressió. A la impressió d'haver cedit massa i de posar-ho tot en perill. També el propi model de societat. Potser ara ni l'acceptació, a pèl i repèl, del candidat de Junts pel Sí evitarà la convocatòria de noves eleccions. Sembla que va de debò.

Vicent Sanchis

Les cares de la notícia

CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA DEL PAÍS VALENCIÀ

Vicent Marzà

La llengua pròpia

El valencià tornarà a ser la llengua d'ús habitual en les comunicacions de la Generalitat valenciana, tant les internes com les externes amb altres institucions del país. Promocionar la llengua pròpia implica inexcusablement utilitzar-la des de l'administració i facilitar-ne l'ús a treballadors públics i ciutadans.

ESCRITOR

Albert Sánchez Piñol

La història continua

Després de l'èxit aclaparador de *Victus* (250.000 exemplars venuts), Sánchez Piñol torna amb *Vae Victus*, que surt avui a la venda, per explicar què va passar amb els vençuts del 1714 a través de les aventures de Martí Zuviria per Catalunya, Amèrica i Viena. Deseñes de milers de lectors estaran ben satisfets.

ADVOCAT DEL COL·LECTIU DRETS

Sergi Blàzquez

Defensar les llibertats

La demanda contra la UEFA per haver sancionat l'exhibició d'estelades a Berlín i al Camp Nou ja és un fet i era necessària perquè els drets fonamentals no poden ser vulnerats impunement, com ho ha fet la UEFA en multar el Barça per una expressió legítima, democràtica i pacífica dels seus seguidors.

Cultura i Espectacles

‘Vae Victus’, el retorn de Sánchez Piñol

Albert Sánchez Piñol reivindica la figura de Carrasplet a ‘Vae Victus’, la segona part de la seva epopeia catalana

D'Amèrica a Tahití, amb la derrota

Valèria Gaillard
BARCELONA

Per començar, aclarirem el títol de la novel·la: *Vae Victus*, que és una deformació de la locució llatina “Vae Victis”, que vol dir “Ai, dels vençuts”. Albert Sánchez Piñol s’ha pres aquesta llicència per evocar *Victus*, la novel·la que va publicar el 2012 i de la qual aquesta és la segona part. En l’anterior entrega d’una sèrie que es preveu llarga –calcula deu volums!– narra la guerra de Successió espanyola a principis del segle XVIII i la derrota catalana l’11 de setembre de 1714, en la qual es van perdre les lleis i constitucions catalanes en mans de Felip V. Tot plegat explicat a través dels ulls d’un enginyer militar, Martí Zuviría, deixeble més que espavilat de Vauban, i que es veu involucrat de ple en la guerra, ara d’un bàndol, ara de l’altre, el dels catalans.

“Què se’n va fer, dels vençuts de la novel·la anterior?, es preguntarà el lector. Doncs molts s’exilien a Viena, però Zuviría se’n va a Amèrica a començar de nou. Allà veu les grans extensions de prats, diu: «Per primera vegada, els meus ulls,

aquest paisatge no el poden fortificar.» I deixa de ser ell mateix i s’allibera de la guerra d’on ve, però torna a recaure perquè és un enginyer militar i acaba lluitant.”

I aquest conflicte enfronta els indis yamas amb els colons anglesos de la Carolina americana i, sempre involucrat en mil peripecies, aconsegueix prendre una ciutat, Port Royal, sense que hi hagi cap mort. “Va ser ben bé així, van agafar un vaixell d’uns traficants i van dur la gent assetjada a una illa propera, de manera que els colons es van rendir sense provocar cap mort.”

Barrejant una estructura històrica amb una de ficcional, que permet a l’autor explicar com es viuen tots aquests conflictes des de la quotidianitat i el punt de vista dels anò-

“Martí Zuviría és un supervivent i viu mil aventures però sempre està ancorat en la derrota de 1714”

nims, dels individus que ho van patir directament, Sánchez Piñol recupera també un capítol poc conegut de la història catalana, com és la guerra que va enfrontar el 1719 els francesos i els espanyols i en la qual deu mil catalans van participar amb l’esperança de poder recuperar després les seves constitucions i llibertats. “Només si el llibre serveix per donar a conèixer el personatge de Carrasplet, que era un veritable heroi, ja em donaré per satisfet.”

Segons l’escriptor, Carrasplet té més interès que bandolers com Serrallonga, per exemple, els quals s’han mitificat molt. En canvi, Pere Joan Barceló, originari de Capçanes, va tenir un paper crucial en aquesta guerra, en la qual va aconseguir aplegar milers de catalans sota les seves ordres, un exèrcit que alhora estava sota les ordres de Fitz-James Berwick, el mateix duc que va combatre en el setge de Barcelona de 1714 en el bàndol de Felip V. “Carrasplet intueix que Berwick els trairà i que només els està utilitzant per als seus fins, però Martí Zuviría li fa entendre que, en aquells moments, lluitar amb els francesos és l’única mane-

ra que tenen de mantenir viva la causa catalana.”

En les dues parts restants, més reduïdes, seguim Zuviría Piernaslargas en la seva venjança contra Joris Prosperus van Verboom, “el carnisser d’Anvers”, i la cai predilecte de Felip V, que cau a Barcelona, i finalment s’enrola sota les ordres del capità anglès James Cook per participar en l’expedició científica a Tahití en el buc britànic *Endeavour*. “Martí Zuviría és un supervivent i viu mil aventures però sempre està ancorat en la derrota de 1714.”

Com en *Victus*, trobem un Zuviría que ja nonagenari, en el seu exili vienès, dicta les seves memòries

a l’horrible i esperpèntica Waltraud Spöring. En aquesta segona part, però, l’autor o suposat traductor de les memòries posa notes a peu de pàgina, que serveixen a l’escriptor per oferir un contrapunt a la suposada memòria de Zuviría.

Vae Victus (La Campana) surt avui a la venda simultàniament en català (traducció de Xavier Pàmies) i en l’original castellà. La pròxima, Sánchez Piñol preveu escriure-la en català: “Vull introduir diferències en cadascun dels volums de la sèrie de Zuviría, també en la seva estructura narrativa.”

L’adaptació de *Victus* al cinema està pendent

però creu que amb la publicació de *Vae Victus* podria donar-hi una empenya perquè passa parcialment als Estats Units. Els drets d’autor estan comprats, però la productora nord-americana està buscant pressupost, i no descarten convertir-ho en una sèrie televisiva. “Interessar a aquesta gent és difícil i jo n’estic al marge, però és una indústria molt complexa.” Per altra banda, *Vae Victus* serà traduïda, de moment, a l’holandès.

Aquest diumenge, al suplement Cultura sortirà publicada una entrevista *in extenso* amb Albert Sánchez Piñol sobre la novel·la. ■

L'APUNT

Llort, el triomf de la tenacitat

David Castillo

Es coneix la lleva de novel·listes americans més coneguts del segle XX com la Generació Perduda, un nom mal trobat per als Hemingway, Fitzgerald i companyia. Nosaltres, de generacions perdudes en tenim un bon grapat, pràcticament totes. El que resulta especialment irritant és que, en les darreres dècades, el menyspreu del patrimoni i la tradició s'hagi produït durant el man-

dat de governs nacionalistes. Com hauria estat si hagués manat l'enemic? És una pregunta sense resposta perquè hi ha coses que no tenen remei, i encara menys quan parlem de la nostra llengua i la seva màxima expressió, la literatura. Mentrestant, autors tan sòlids i brillants com Llort continuen publicant sense un públic estable. Canviarà la dinàmica? Ara mateix.

Albert Sánchez Piñol, aquesta setmana, a la terrassa de casa seva, a Barcelona ■ JOSEP LOSADA

“El 1713 també hi havia radicals”

La història que explica Albert Sánchez Piñol enllaça de ple amb l'actualitat política, ja que les aspiracions sobiranistes de Catalunya són filles d'aquell primer moviment de resistència encapçalat per Carrasquet posterior a l'11 de setembre de 1714. “Cada 24 hores canvia tot i costa opinar sobre el que està passant. Amb tot, sóc optimista, sempre que es compleixi un requisit: que el poble català es mantingui ferm.” En aquest sentit, assenyala que repensar el 1714 és ben útil: “Si els nostres avantpassats genètics o ideològics van aguantar aquells bombardejos, la des-

trucció de la ciutat, i tot i així es van revoltar, nosaltres no més hem d'aguantar míssils simbòlics i mediàtics.”

Respecte a l'atzucac actual, l'escriptor recorda que el 1713 també hi havia radicals a Barcelona i un bàndol més moderat “però al final van acabar tots a les muralles”. Com ara, la situació conflictiva feia difícil l'elecció dels mandatariis: “A Casanova, van haver d'escollir-ho en tercera votació perquè ningú volia, aleshores em poso en la pell dels nostres polítics i penso: quina gràcia!”

Respecte a les bombes que sí que esclaten ben reals

a París, Sánchez Piñol alerta que totes les vides humanes valen igual: “És horrorós el que ha passat a París però també ho era allò del Líban i no en vam fer cas, ni Google va treure cap crespó negre.”

El novel·lista considera que els atemptats han de servir per fer autocrítica. “Sóc molt budista i penso que tota acció té un efecte i em pregunto si nosaltres hem tingut una actitud adequada en llocs com ara l'Iraq i l'Afganistan, on hi ha hagut milers de morts.” I conclou: “Aquests conflictes posen en crisi els nostres valors, que estan podrits.”

‘Vorejant els límits’ s'emporta el guardó per al foment de la lectura 2015

Ortiz, premi Carlemany

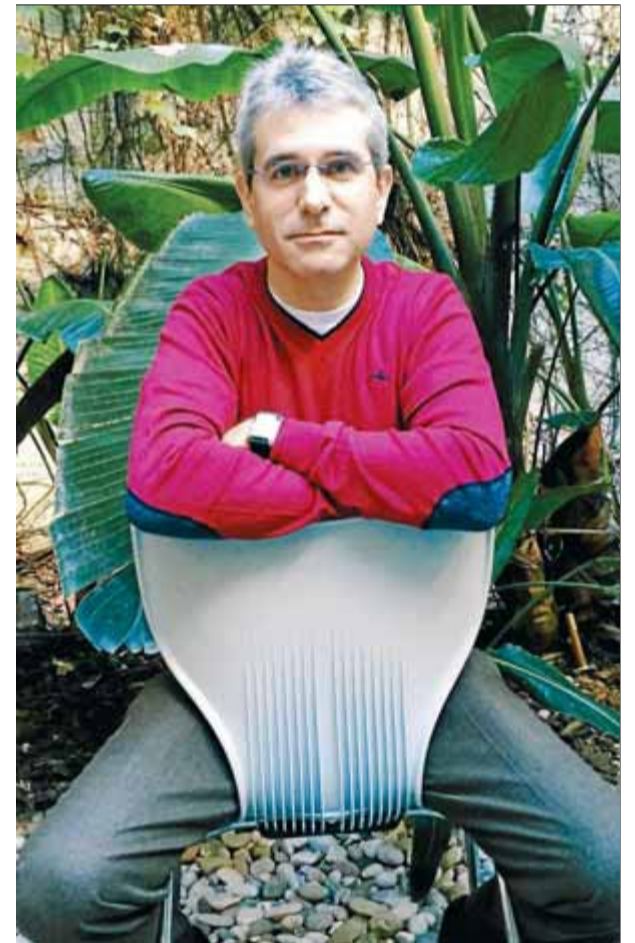
Carla Gimeno
BARCELONA

Jordi Ortiz ha guanyat la cinquena edició del premi Carlemany per al foment de la lectura dotat amb 10.000 euros i impulsat pel govern d'Andorra, les editorials Columna i Proa i la Fundació Enciclopèdia Catalana. *Vorejant els límits* (Proa Edicions), que ha estat seleccionada d'entre 26 obres presentades al certamen, està formada per 29 narracions i planteja els possibles futurs de la humanitat.

El jurat del Premi Carlemany està compost, des del 2011, per un consell lector d'escriptors i professors, que fa una primera tria entre tots els originals presentats, i per nou estudiants d'entre catorze i setze anys que escullen l'obra guanyadora d'entre les tres finalistes. “És molt interessant que siguin joves estudiants els que triïn la novel·la que els agrada més per entregar aquest guardó”, comenta l'editor de Proa, Josep Lluch.

Fins ara, Jordi Ortiz havia publicat 20 llibres, alguns d'ells de ciència-ficció. Tot i així, l'autor insisteix que *Vorejant els límits* no és una obra d'aquest gènere, ja que “la ciència-ficció és una projecció del futur que talla amb el present, i no una projecció immediata com ho és aquesta novel·la”.

El llibre està dividit en quatre parts: la sociologia, que parla més de les visions de la societat enfocades en un futur; la biologia, que contempla les diverses alternatives biològiques com els aliments sintètics; el ciber, que tracta

Jordi Ortiz, guanyador del premi Carlemany amb una obra que planteja els possibles futurs de la humanitat ■ C. GIMENO

les relacions dels humans amb els ordinadors, i finalment la metafísica, una part que reflexiona sobre la dimensió de l'univers.

Els 29 contes que conformen la novel·la són breus històries quotidianes que podrien passar en un futur immediat a qualsevol indret de la terra. Un exemple és la breu narració que parla d'una parella que va a l'Orient Mitjà a comprar un nadó al qual acaben tornant perquè el contracte de venda ho permet. “*Vorejant els límits* és una especulació sobre un futur pròxim fruit d'un observador del present”,

reflexiona Josep Lluch. “Cada història es pot llegir de manera independent, però la unitat del llibre rau a convidar el lector a reflexionar cap a on anem. Vull que s'aturin un moment per anar més enllà”, hi afegeix l'autor.

Si bé és cert que la realitat que es projecta al llibre pot ser molt propera, els joves lectors encara s'hi identifiquen més, ja que estan immersos en els canvis tecnològics. “Els adolescents saben que anem cap a un futur diferent, que passarem de ser menys tecnificats a ser-ho més”, diu Jordi Ortiz. ■